

Gunnhildur álfkona.

Á tímum, milli Stór- og Þítlu- Háeyra í Eyraþokki, hóll nokkur, er Gunnhildarhóll nefnd. Af hverju hann hann og veru þar hefir óðlað þetta nafn, er mormummi elsti fullkunnugt, en í mótvitund flestra Eyraþokkinga, heit sí hugsum þomist rím, að hann dragi nafn af Gunnhildi álfkonu. En hvaða kona það er eða hefir verið, veit engin, því engar sagnir hafa fandi af henni, svo kunnugt sé. Eg ótla míð að segja frá sniávidgerði einum, sem bendir á að einhver Gunnhildur álfkona sé þó til þar um slóðir eða hafi verið til stamms tíni.

Á síðasta fjórðungi 19. aldarinnar óleust upp stúllur til sín á hvorum bæ, Stór- og Þítlu- Háeyri; hét sí Þagnhildur er óist nýgi á Stórháeyri, en hún Anna. Uorn þar samvinnu nýgi og bozku vinnu. Það bar þvi oft við, að þar strjúfu í milli bojanna, hvor til annarar, á vaxl, og þó sé staklega í röðinni en sjaldan stödu þar lengi við heima í bœnum, en gangu þó heldur í góttum eða um henni slétt tínið, sem er á milli bojanna og mósudu samu aðalitta stund, eða þó fylgdu hvor annari heinu, áður en þar stöldu.

Hvöld eitt, að álidum sumri þi björtu og blidu vedri, brá Þagnhildur sér austur að Þítlu Háeyri, til að finna hana Ömmu sína; dvaldi hún í aðhúsinu hjá henni litla stund, eða meðan Anna lauti við að baka nokkrar þótnu. Að því tíniu þengtu þótt úti, Anna vaxd mi vitaulögu að fylgja Þóttlu henni eða a. m. h. heim

undir báðum í Stór-Háeyri.

Þegar ^{þor} ein komnar norður í tíð, sjá þor hvar Rauga virna kona í Stór-Háeyri (Gudlaug Arvudóttir Guðmundsdóttir) kemur á móti þeim, og kallar þá Anna á móti henni: "Gud hjálpi mér, Rauga! Ertu nú að selja hana Konku?"

Því þá Rauga við allt í einu ^{leggur lið sinn} og hleður vestur tíð og letur svo, sem hún vilji ekki verða á lið þeirra, en hafi ^{þó} elti á móti því að þó elti hana: Hún greiðir aði elti spónd og höggi elti nátt í sér, þó þor fosi hoga. Anna og Rautka Kóttudóttir á eftir henni: "Heyrdu, Rauga! - Taladu við orkur! - Þú hefir þó elti verid send eftir henni ^{Róttky?} Raugu. - Hvað ertu að tjáanast, Rauga? Komdu og taladu við orkur!" Þegar Anna sér, hvernig Rauga hagar sér, fer hún að verða smeyk og segir við Rautka: "Heyrdu Rautka! - Við elti elta hana! Eger heldu nu að þetta sé elti hún Rauga. Elti þad sé nú elti hún Gunnhildur gamla? Eger svo held! Hún Rauga letur elti svoa tjáanaloga. Hvað er ad henni? - Er hún vittlaus, stelpu-ann!" -

Þannig létu þor dælna ganga í eftir Raugu, nu þor komur vestur undir báðum í Stór-Háeyri, verður þeim þá lítið báðum jafn manna henni til bojarins, en er þor svipað aftur eftir Raugu, er hún hófín með öllu.

"Hana nú!" segir Rautka, þarna sédu nú Anna mín, að þetta var hún Rauga. Hún hefir verid að hroða orkur og hefir nú stotisk þarna fyrir bojarhornid, og er hennin inn í bel. Við stulum lesa henni gjóttilinn fyrir að vera að hroða orkur, - nema hún hafi annars verid send? Hver veit!"

Þegar þor Anna og Rauka komu inn í eldhúsið, sjá þeir að
 Rauga stendur við eldavélina og var hún að elda kvöldmatin
 Þor tók henni til að „lesa Rauga pistilinn“, eins og þor hófst
 heitið aðgera, þegar hún var að láta þor elta sig í fúsinu, en
 Rauga sótt og sátt við lagði, að hún hefði ekki breytt sig í sömu
 sporum þar sem í eldhúsinu allan þann tíma, sem Rauka og
 fjarverandi og hinar stúlkurnar, sem þetta var borin undir
 stöðhestu sögu þá, en Rauga sagði: Hún hefði aldrei farið
 út úr eldhúsinu eða frá eldavélinni, undan Rauka var fjar-
 verandi og enginn hefði dottið í hana eða vísta Rauka eftir þó að
 nýsma mun það, þótt hún steypti netið í béli til hennar þor
 eins og svo oft áður.

Vinstúlkurnar, Anna og Rauka, létu oft hornaugu til
 Gunnhildarhólsins eftir þetta og ferdudist að ganga tínið,
 eða komu norri hólnum upp frá þessu, því þeir voru inn sam-
 ferdar um, að þetta var Gunnhildur gæla og engin önnur,
 sem hefði atlad að nanna þjófur með sér inni hólinum.

Um þetta voru þor inn jafn samfardar, sem hið fyrr, að það
 var Rauga, sem gæta á undun þeirum vestur tínið, því þor sá
 svo vel vaxtar- og göngu-lagid og létinn í fótum hennar, að
 þar var ekki neitt um að villast.

Reykjavík, 19. febr. 1931.

Stefán

Ragnhildur dís dóttir vird fyrri konu Jóns Stefánssonar stóðsmiðs, en Anna komu þessu
 þetta ritur. (Skrifad eftir sama bladi og síðasta saga. J.P.) -